

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Hová lett a „kettőer savanyu“?*

Forrás:

Bn

(Hely)

1923. 5. 6.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

381.6

Hely

Idő

"1923"

Személy

Helyszám

Székesfővárosi nazinyomda 1923

Hová lett a „kettőer savanyu“?

Mit mond a gyermek, az apa
és a cukros bácsi?

— Az *Uj Nemzedék* tudósítójától. —

Mindenki panaszkodik a drágaság miatt. A hivatalnok, a kereskedő, a munkás, a családos ember, az agglegény egyaránt. Az általános kesergés közepette eszükbe sem jut, hogy van még egy olyan társadalmi réteg, amelyiket szintén egzisztenciájában támad meg a drágaság, amelyik szintén nem tudja mindennapi betevő falatját — a cukorkát — megszerezni és amelyiknek még sem akad pártfogója és szószólója. Ez a társadalmi réteg a *gyermek*.

Meg tudunk volna élni cukorka nélkül? Felnevelődhattunk volna a „kettőer savanyu“ nélkül? Ugy-e, hogy nem? A gyermekkor nem képzelhető el cukorka nélkül.

Nézzünk csak körül, hogyan is állunk ezzel a fontos problémával. Nézzük csak, miként szerzi meg a gyermek nélkülözhetetlen csemegéjét.

Kérdezzük meg legelőször is magát az érdekelte felet. A *Karcsi gyerek* megvakarta fejebuját, elgondolkozott kissé majd ajkát lefelé biggyesztve, szomorúan felelte:

— Ne is tessék kérdezni. Ezt már ugy sem lehet kitartani. Száz koronán alul nem is lehet „rendes“ cukrot kapni és milyen nehéz száz koronát keresni...

— Hát te mivel keressz pénzt?

— Mivel? *Hát kérek apustól. Nagyon nehéz munka.* Ne tessék gondolni, hogy az olyan könnyen megy. Sokszor két napig is jónak kell lennem, amíg azt a rongyos száz koronát megkapom. Igazán nem érdemes. Most már tíz dekát sem kapni százért. Az emberek mind „smucigok“. Azelőtt, ha bácsik vagy nénik jöttek hozzánk mindig hoztak egy kis cukrot. Most? *Most pusztit adnak.* Mindig csak pusztit, meg pusztit, cukrot, csokoládét soha. Igazán nem tudom mit fogok csinálni, ha ez még sokáig így tart!

Egy mérnök, két kis gyermek apja, így világította meg a helyzetet:

— Bizony szegény kicsinyeimre egyre kevésbé-édes napok virradnak. Nem győzőm! Napról-napra drágább lesz, a megélhetés egyre nehezebb, a cukorka-adag ezzel arányosan kisebbedik. Pedig szegénykéknak, a cukor az éltető elemük. Mindennap meg kell kapniuk a maguk porcióját. Egyformát, egyforma sokat, egyforma csomagban, mert más-különbén veszekedés van. *Kétszáz korona jut erre a célra a napi büdzséből.* Száz száz koronáért mindegyiknek.

— Az elejen, kandi kis szemeket bizony nem egyszer előntik a könnyek, mikor látják, hogy a „stancsi“ megint kisebb, mint a tegnapi volt. De hát mit tegyek? Nem tellik többre!

Félkerestük a cukros bácsit is, Erzsébet-köruti boltjában. Elvégre mégis csak ő a legilletékesebb, ő hozzá fut egybe a gyermek könnye és az apa pénze. Néki is van szava e kérdéshez.

— Bennünket sajít legjobban a drágaság. — magyarázta a cukros bácsi — a forgalom, az árak növekedésével mindjobban apad. Amikor még volt „kettőer savanyu“, meg „egyért promineli“, akkor aránylag sokkal több volt a haszon. A mai árak bennünket még jobban megijesztenek, mint a vásárló közönséget. Tessék csak idénézni! Egy szem cibisch vagy malátaenker öt korona. Valamikor kettőt adtunk egy krajcárért. A nápolyi szelet, amelyiknek minősége meg sem közelíti a békebelit, *tízötöt korona.* Kis rud égetett cukor vagy árpacukor egy krajcár volt, most *tizenkét korona.* A

legdurvább, homokos csokoládé, apró, vékony táblákba öntve, szeletenként *negyven korona.* A régi hatkrajcáros csokoládészelet *száznegyven korona.* A szintén krajcáros piskóta most *huszonöt korona.* Ki képes megfizetni ezeket az árakat? A szülők nem, a gyermekek pedig még kevésbé.

— A mi foglalkozásunk, a mi üzletünk egybe nőtt a gyermekekkel. Tessék elhinni, hogy nemesak üzleti érdekből. Itt a cukros boltban a gyermek szabadjára engedi minden vágját, minden gondolatát. *Ha íróember volnék, köteteket tudnék írni a gyermekek lelkének megnyilatkozásáról.* Mennyi kedveset, bájosat mondtak már itt. Ma már csak a kirakatüvegen keresztül látom őket. Egész nap itt ácsorognak és éhes szem-

mel bámulják a számukra immáron elérhetetlen édességet. Mennyire fáj a szívem, mikor a szegény poronty cukor helyett verést kap az anyjától, mert nem akar megválni a kirakattól.

— Ismétlem, nem az üzletember beszél belőlem. A „cukros bácsinak“ szíve is van. Hányszor jön be egy-egy gyermek összegyűrt, egy- vagy kétkoronást szorongatva a markában és szepegeve mutatja, hogy kaphat-e érte valamit? Üres kézzel egyik sem megy ki. Egy-két szem apró cukorkát, ha magamnak többbe kerül is, mégis átnyujtok neki. És ha ilyenkor boldogan rohan ki az üzletből, az én szívem is örül rajta, hiszen boldoggá tettem az én üzletfelemet, az én kis „kuncsaftomat“, — adtam neki „kettőért savanyut“!